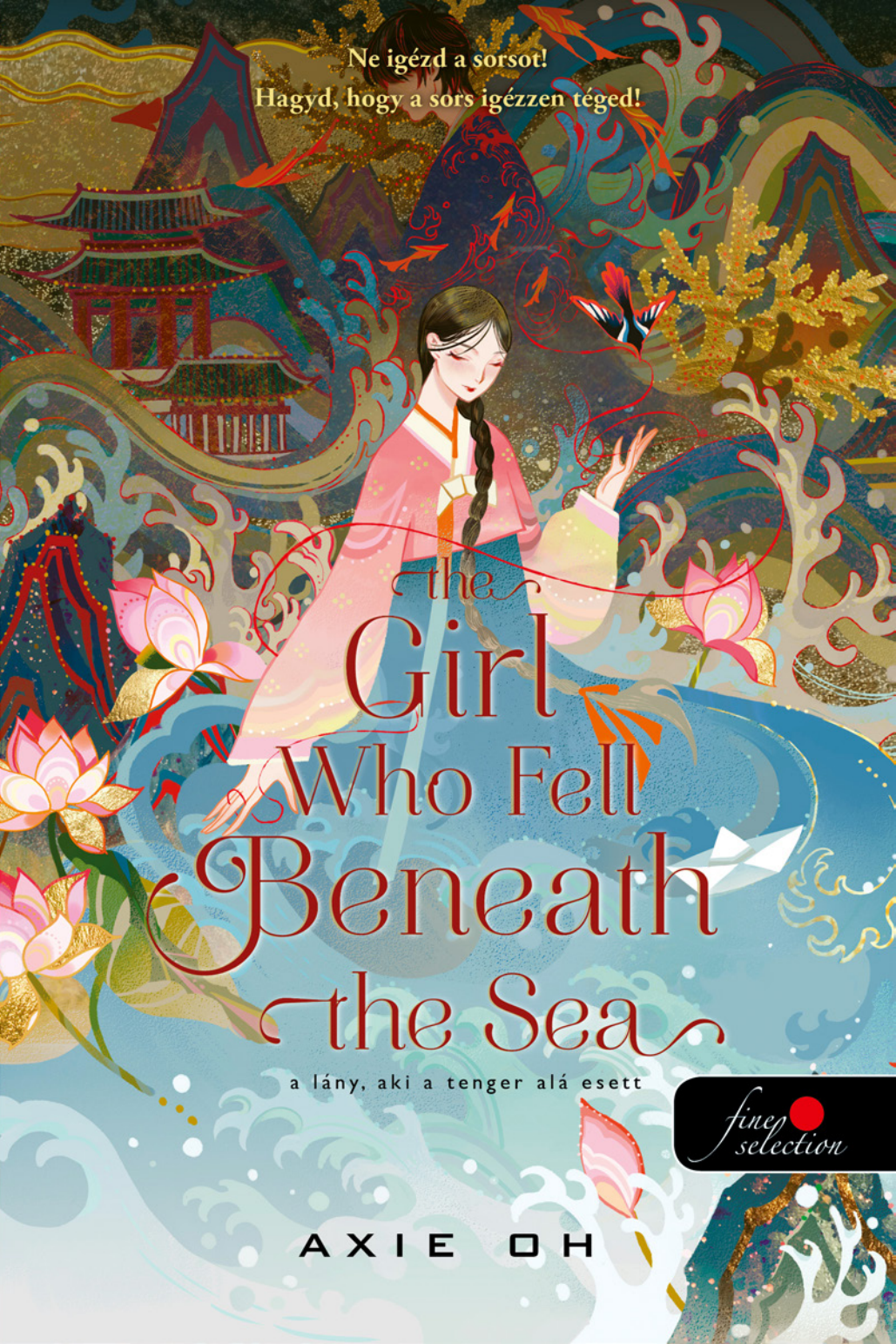

Ne igézd a sorsot!
Hagyd, hogy a sors igézzen téged!

the
Girl
Who Fell
Beneath
the Sea

a lány, aki a tenger alá esett

*fine
selection*

AXIE OH

AXIE OH

the
Girl
Who Fell
Beneath
the Sea

a lány, aki a tenger alá esett

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Édesanyámnak,
aki mindig hitt bennem.

1

Népem mítosza szerint csak a Tengeristen igazi menyasszonya vehet véget csillapíthatatlan haragjának. Amikor a Keleti-tenger felől túlvilági vihar kel, villámok szaggatják az eget és hullámok tépik a partot, kiválasztják a menyasszonyt, és felajánlják a Tengeristennek.

Vagy feláldozzák, attól függ, ki miben hisz.

A vihar minden évben feltámad, ezért minden évben kivisznek egy lányt a tengerre. Azon gondolkodom, vajon Sim Cshong hisz-e a Tengeristen menyasszonyának mítoszában. Hogy vigaszt talál-e benne, mielőtt eléri a vég.

De talán ő úgy látja, hogy számára ez a kezdet. Hiszen a sors többféle utat bejárhat.

Példának okáért előttem is van út, szó szerint, keskenyen fut a vízzel elárasztott rizsföldeken át. Ha ezt az utat követem, a tengerparton kötök ki. Ha megfordulok, visszajutok a faluba.

Melyik lenne az én sorsom? Melyikbe kapaszkodjak két kézzel?

A végső elhatározás akkor sem az enyém, ha a döntés lehetősége felmerülne. Mert bár vágyódom az otthon biztonsága után, a szívem

másfelé húz. A nyílt tenger és az egyetlen ember felé, akit a sorsomnál is jobban szeretek.

A bátyám az, Csun.

Villám cikázik a viharfelhőkön át, szilánkosra töri a sötét eget. Fél másodperccel később mennydörögni kezd a rizsföldek felett.

Az útnak ott van vége, ahol a por találkozik a homokkal. Leveszem átázott szandálomat, és a vállamra lendítem. A zuhogó esőben meglátok egy hajót, amelyet a hullámok dobálnak. Kicsi, fából kivájt jármű egyetlen árbóccal, nagyjából nyolc embert bír el... és a Tengeristen menyasszonyát. Már messze járnak a parttól, és egyre távolodnak.

Felemelem átnedvesedett szoknyámat, és rohanok a dühöngő tenger felé.

Amikor az első hullámba vetem magam, kiáltást hallok a hajó felelől. A tenger azonnal maga alá gyűr. A jéghideg víztől a lélegzetem is eláll. Lebukok, és először balra, majd jobbra fordulok. Felküzdöm a fejem a víz fölé, de a hullámok átcsapnak felettem.

Nem vagyok rossz úszó, de igazán jó sem, és bár küzdök, hogy elérjem a hajót és *éljek*, annyira nehéz... Lehet, hogy kevés lesz. Bár ne fájna ennyire... a hullámok, a só, a tenger.

– Mína!

Erős kéz ragadja meg a karomat, és kiránt a vízből. Határozott mozdulattal a fedélzetre húz. A bátyám áll előttem, az ismerős arcvonások dühösen eltorzulnak.

– Mit csinálsz? – üvölti túl Csun a dühöngő szelet. – Megfulladhattál volna!

Hatalmas hullám vágódik a hajónak, elveszítem az egyensúlyomat. Csun elkapja a csuklómat, nehogy a vízbe essek.

– Követtelek! – kiáltom ugyanolyan hangosan. – Nem szabadna itt lenned! Harcosok nem kísérhetik a Tengeristen menyasszonyát! – A bátyámra nézek, eső áztatta arcára, dacos vonásaira, és a legszívesebben elsírnám magam. Szívem szerint kivonszólnám a partra, és vissza sem néznék. Hogyan tehette így kockára az életét? – Ha az isten rájön, megölnék!

Csun arca megrándul, a pillantása a hajó orrára téved, ahol egy karcsú alak áll, haja csapkod a viharos szélben.

Sim Cshong.

– Te ezt nem értheted – mondja Csun. – Nem... nem hagyhattam, hogy egyedül nézzen szembe ezzel az egésszel.

Megbicsakló hangja megerősíti korábbi gyanúmat, amiről reméltem, hogy nem igaz. Halkan átkozódni kezdek, de Csun nem veszi észre. Egész lényével *felé* fordul.

A vének szerint Sim Cshongot maga a Teremtés Istennője alkotta meg a Tengeristen utolsó menyasszonyának, hogy elűzze a bánatát, és a királyság számára végre beköszöntsön a béke új korszaka. A lány bőre a legtisztább igazgyöngy. Haját a legsötétebb éjszakából szőtték. Az ajka színe olyan, mint a férfiak vére.

Ez az utolsó megjegyzés inkább keserű, mint igaz.

Emlékszem arra, amikor először megpillantottam Sim Cshongot. Csun mellett álltam a folyónál. Négy nyárral ezelőtt történt, a papírhajóünnep éjszakáján, én tízéves voltam, Csun pedig tizennégy.

A part menti falvakban az a szokás, hogy a kívánságokat leírják egy papírra, abból hajót hajtogatnak, és elengedik a folyón. Hitünk szerint a papírhajók elviszik a kívánságokat a Szellemeik Birodalmába halott őseinkhez, akik megalkudnak a kisebb jelentőségű istenekkel, hogy az álmaink és a vágyaink valóra váljanak.

– Lehet Sim Cshong a falu legszebb lánya, de a külseje felér egy átokkal.

Csun hangjára felkaptam a fejem, és követtem a tekintetét a folyót átszelő híd felé, amelynek a közepén egy lány állt.

Arcát megvilágította a hold fénye, és inkább tűnt istennőnek, mint földi lánynak. A kezében ott volt a papírhajó. Nyitott tenyeréből a vízre hullott. Néztam, ahogy a folyó magával sodorja, és arra gondoltam, hogy egy ilyen gyönyörű lány ugyan mit kívánhat magának.

Nem tudtam, hogy Sim Cshong sorsa akkor már régen eldőlt: a Tengeristen menyasszonya lett.

Most pedig, ahogy itt állok a zuhogó esőben, miközben a mennydörgésbe a csontjaim is beleremegnek, látom, hogy a férfiak nem mennek a lány közelébe. Mintha máris feláldozták volna, túlvilági szépsége elválasztja őt tőlünk. A Tengeristenhez tartozik. A falu népe azóta tudta ezt, amióta Sim Cshong felnőttkorba lépett.

Azon tűnődöm, vajon elég-e egy nap, hogy megváltozzon a sorod. Vagy hosszabb időbe telik, hogy az életedet elrabolják tőled.

Azon is elgondolkodom, vajon Csun megérezte-e, mennyire magányos ez a lány. Sim Cshong a Tengeristenhez tartozott, mióta betöltötte a tizenkettőt, ezért mindenki úgy nézett rá, hogy egy nap úgymint elmegy, egyedül a bátyám szerette volna, ha marad.

– Mina! – Csun megrántja a karomat. – El kell rejtőznöd!

Idegesen keres a csupasz fedélzeten valami menedéket, ahová elbújhatnék. Az nem érdekli, hogy megszegte a Tengeristen három szabályának egyikét, de miattam aggódik.

A szabályok egyszerűek: harcos nem léphet a fedélzetre. Nők sem, kivéve a Tengeristen menyasszonyát. Fegyvert senki sem vihet magával. Csun megszegte az első szabályt azzal, hogy itt van. Én a másodikat szegtem meg.

És a harmadikat is. Rámarkolok a rövid kabát alatt rejtegetett kés-re, amely egykor az üknagyanyámé volt.

A hajó elérhette a vihar szívéét, mert a szél már nem süvölt, hullámok sem csapkodják a fedélzetet, és az eső sem ver olyan könnyörte-lenül.

Minden irányban teljes a sötétség, a felhők eltakarják a holdat. Közelebb húzódok a hajó pereméhez, és átpislogok felette. Villám ragyog fel, és a fényében meglátok valamit. A halászok is észreveszik, sikolyaikat elnyeli az éjszaka.

A hajó alatt hatalmas, ezüstkék sárkány úszik.

Kígyószerű teste a hajótest körül köröz, pikkelyes hátának taréja áttöri a víz színét.

A villámfény kialszik. Újra körbevesz a feketeség, és csak a hullámok végtelen csobogását hallom. Megborzongok, elképzelem, milyen borzalmas sors várhat ránk: vagy megfulladunk, vagy a Tengeristen szolgája fal fel bennünket.

A hajó felnyög, amikor a sárkány a törzséhez simul.

Mi ennek a célja? Mire gondolt a Tengeristen, amikor ezt a rémisztő szolgát ideküldte? A menyasszonya bátorságáról akar meggyőződni?

Pislogok, mert a harag legyűri a félelmeim nagy részét. Körülnézek. Sim Cshong még mindig a hajó orrában áll, de már nincs egyedül.

– Csun! – kiáltom, és görcsbe rándul a gyomrom.

A bátyám felém kapja a fejét, és hirtelen elengedi Sim Cshong kezét.

Mögöttük a sárkány némán kiemelkedik a vízből, hosszú nyaka az égig ér. Sötétkék pikkelyeiről víz csorog, a cseppek úgy koppannak a fedélzetten, mint a pénzérmék.

Fekete, kifürkészhetetlen tekintete megállapodik Sim Cshongon.

Eljött a pillanat.

Nem tudom, most mi következik, de ez az a pillanat, amire mindannyian vártunk, amire Sim Cshong is várt, mióta megtudta, túl szép ahhoz, hogy életben maradjon. Ez az a pillanat, amikor mindent elveszít. Ami a legszörnyűbb: a fiút is, akit szeret.

És ebben a pillanatban Sim Cshong meginog.

Elfordul a sárkánytól, Csun tekintetét kutatja. Életemben nem láttam még ilyen pillantást: gyötrem, rettegés és olyan kétségbeesett vágy van benne, hogy a szívem beleszakad. Csunból fojtott kiáltás szakad ki, tesz egy lépést a lány felé, majd még egyet, aztán lecövekel előtte, és védelmezően kitarja a karját.

Ezzel meg is pecsételi a sorsát. A sárkány soha nem fogja elereszteni, egy ilyen ellenszegülés után biztosan nem. Mintha a félelmeimet akarná igazolni, a hatalmas szörny fülsiketítően felüvölt, mire az összes férfi térdre veti magát.

Kivéve Csunt. Az én bátor, makacs, bolond bátyám úgy áll ott, mintha pusztá kézzel megvédhetné a szerelmét a Tengeristen haragjától.

Elviselhetetlen düh támad bennem, a gyomromból felkúszva fojtogat. Az istenek *úgy döntöttek*, nem teljesítik a kívánságainkat, amelyeket a papírhajóünnepen írunk fel, de a kisebbeket sem, amelyeket mindennap kérünk. Békét, termést, szeretetet. Az istenek elhagytak bennünket. Az istenek istene, a Tengeristen pedig el *akar* venni azoktól, akik szeretik, mindig csak elvesz, de sohasem ad.

Lehet, hogy az istenek nem teljesítik a kívánságainkat. De én megtehetem. Csunért. Az ő kívánságát teljesíthetem.

A hajóorrhoz rohanok, és felugrom a peremre.

– Vigyél el engem! – Kirántom a késemet, mély vágást ejtek a tenyeremen, és kezemet a fejem fölé emelem. – Én leszek a Tengeristen menyasszonya. Felajánlom neki az életemet!

Szavaimat a néma csend követi, a sárkány nem válaszol. Azonnal kételkedni kezdek magamban. Miért vinne el engem a Tengeristen Sim Cshong helyett? Én nem vagyok sem olyan szép, sem olyan elegáns. Egyedül az a makacs akarat jellemez, amire a nagyanyám mindig azt mondta, egyszer amiatt fogok elkárhozni.

De aztán a sárkány lehajtja a fejét, és felém fordul, hogy egyenesen fekete szemébe nézhessek. Mély és végtelen, mint a tenger.

– Kérlek! – suttogom.

Abban a pillanatban nem érzem magam gyönyörűnek. Bátornak sem, remeg a kezem. De a mellkasomban olyan melegség támad, amit senki és semmi nem vehet el tőlem. Ebből az erőből merítetek, mert ha félek is, tudom, hogy én döntöttem.

Én vagyok a sorsom irányítója.

– Mína! – kiáltja a bátyám. – Ne!

A sárkány kiemelkedik a vízből, hatalmas testével közénk áll, elválaszt a bátyámtól. A beálló csendben, a sárkány testének ölelésében rétváználni kezdek, arra gondolok, a szörny vajon mennyit érthet ebből az egészből.

Keresem a megfelelő szavakat. Az igazságot.

Mély lélegzetet veszek, és felemelem a fejem.

– Én vagyok a Tengeristen menyasszonya.

A sárkány elrugaszkodik a hajótól, és felfed egy nyílást az örvénylő vízben.

Anélkül, hogy hátranéznék, fejest ugrok bele.

2

Miközben süllyedek, a hullámok moraja hirtelen elnémul, minden elcsendesedik. Felettem és körülöttem a sárkány hosszú, izmos teste köröz, nagy örvényléssel.

Együtt zuhanunk át a tengeren.

Furcsa, de nem érzem, hogy lélegeznem kellene. A zuhanás majdnem... nyugalmas. Békés. Ezt biztos a sárkány csinálja. Varázserejével megóv a fulladástól.

Elszorul a torkom, a szívem hevesebben dobog a megkönnyebbüléstől: az előző menyasszonyok is túléltek.

Süllyedünk a sötétségbe, amíg felettem a tenger olyan nem lesz, mint az ég: a sárkány és én hullócsillagok vagyunk.

A sárkány közelebb húzódik hozzám, és szorosabbá váló ölelésében meglátom egyik összeszűkülte szemét, amely olyan, mint az éjfél csillámló tava. Lelassul az idő. Megáll a világ. Kinyújtom a kezem. A nyílt sebből csepegő vérpettyek drágakövekként ragyogják be a közöttünk levő távolságot.

A sárkány pislog. Alattam hasadék nyílik.

Belezuhanok a sötétségbe.

A nagyanyám gyakran mesélt nekem a Szellemek Birodalmáról, amit a mennyország és a föld között mindenféle csodás teremtmények népesítenek be. Nagyanyám azt állította, hogy ezeket a meséket a nagyanyjától hallotta. Végül is, nem minden mesemondó nagymama, de minden nagymama mesemondó.

A nagyanyám és én gyakran megtettük a partra vezető rövid utat a rizsföldeken át, és levittünk magunkkal egy összegöngyölt bambuszgyékényt. A gyékényt leterítettük a kavicsos homokra, és egymás mellett üldögélve megmártottuk lábunkat a hideg vízben.

Emlékszem, milyen volt a tenger kora reggel. A nap kikukucskált a láthatár felett, és aranylő csíkot húzott a vízre. A tengeri levegő sós csókot nyomott az arcunkra. Közelebb húzódtam a nagyanyámhoz, szinte belebújtam a teste melegébe.

Mindig mesékkal kezdett, amiknek volt eleje és vége, de ahogy a kora reggel narancsszínű és lila árnyalatai átváltottak a kora délután ragyogó kékjébe, megnyugtató, dallamos hangján tűnődni kezdett.

– A Szellemek Birodalma hatalmas, varázslatos hely, de minden csodája között a legnagyobb a Tengeristen Birodalma. Van, aki szerint a Tengeristen már nagyon öreg. Van, aki szerint élete teljében levő férfi, olyan magas, mint egy fa, és a szakálla fekete, mint a palakő. Mások azt hiszik, hogy ő maga a sárkány, szélből és vízből termett. De a Tengeristen akármilyen formát ölt, az istenek és a szellemek engedelmessé válnak neki, mert ő az istenek istene, mindannyiuk uralkodója.

Egész életemben istenek vettek körül. Több ezer van belőlük: a kút istene a falu közepén, aki brekegő békák hangján énekel, a szelőlő istennője, aki nyugatról jön, amikor a hold felkél, a kerti patak

istene, akinek Csunnal iszaptortát és vízililiompitét ajánlottunk fel. Az egész világ tele van apró istenekkel, mert a természetben mindennek van őre, amely vigyáz rá, óvja.

A víz felett átszáguldott a nyugati szél. A nagyanyám megragadta a szalmakalapját, nehogy elfújja a sötétedő ég felé. Bár még korán volt, a horizonton gyülekeztek az esőtől duzzadt felhők.

– Nagymama – kérdeztem –, a Tengeristent mi teszi erősebbé a többi istennél?

– A tengerünk az ő megtestesülése – felelte –, és ő a tengeré. Azért hatalmas, mert a tenger is az. És a tenger hatalmas...

– Mert ő is az – fejeztem be helyette. A nagyanyám szeret körköriösen érvelni.

Mennydörgés halk moraja remegtette meg az eget. A lábunk előtt heverő kavicsok elindultak a víz felé, az ár magával vitte őket. A lát-határ mögött vihar készülődött. Az örvénylő por és a jégkristályok sötét tölcserként kavarogtak az ég felé. Felkiáltottam. A lelkemen a várakozás izgalma söpört át.

– Kezdődik – mondta a nagyanyám.

Gyorsan felálltunk, feltekertük a gyékényt, és a partot a falutól elváltató dűnék felé siettünk. Megcsúsztam a homokban, de a nagy-mamán megfogta a kezemet, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. A dűne tetejéről még egy pillantást vettem magam mögé.

A tenger árnyékba borult. A felhők eltakarták a napot. Túlvilági látvány volt, annyira más, mint a délelőtti tenger képe, hogy bár egy pillanattal korábban még ott ültem a víz partján, máris hiányozni kezdett.

Az elkövetkező hetekben a viharok egyre vadabbak és vadabbak lettek, képtelenség volt a part közelébe jutni, elnyelt volna a víz. A hullámok zabolátlanul dühöngtek reggelig, amikor oszladozni

kezdték a felhők, átengedve egy kis napfényt, ezzel jelezve, hogy itt az ideje feláldozni egy menyasszonyt.

– Miért olyan dühös a Tengeristen? – kérdeztem nagymamától, aki már nem nézte a sötét vizet. – Miattunk?

Akkor felém fordult, barna szemében mély érzelem tükröződött.

– A Tengeristen nem dühös, Mina. Elveszettnek érzi magát. Mélyen odalent, a mi világunk alatti palotájában várja, lesz-e olyan bátor valaki, hogy rátaláljon.

Felülök, és hangosan nagy levegőt veszek. Az utolsó dolog, amire emlékszem, a zuhanás volt a tengeren át. De már nem víz alatt vagyok. Mintha egy felhő gyomrában tértem volna magamhoz.

Felállok, és sziszegni kezdek, amikor a beszáradt sótól durva ruhám a bőrömet karcolja. A szoknyám ráncai közül kiesik ükanyám kése és csörömpölve a padlódeszkákra pottyan. Amikor lehajolok érte, valami színes villan a szemembe.

A bal tenyerem köré, a Tengeristennek tett esküm jelére egy szalagot tekertek.

Élénkvrös selyemszalagot. Az egyik végét a kezemre kötötték, a másik a tenyerem közepétől indulva eltűnik a ködben.

Lebegő szalag. Ilyet még sohasem láttam, de tudom, mi lehet az.

A végzet vrös fonala.

Nagyanyám meséi szerint a végzet vrös fonala köti az embert a sorsához. Néhányan úgy hiszik, hogy ahhoz a személyhez kapcsol, akire a szíved a legjobban vágyik.

Csun, az én romantikus bátyám ebben hitt. Azt mondta, hogy amikor először találkozott Cshonggal, már tudta, hogy az élete soha

többé nem lesz ugyanolyan. Érezte a sors gyengéd húzását, amikor a keze kinyúlt a lány felé.

És mégis, a végzet vörös fonala láthatatlan a halandók világában. Az előttem húzódó vérvörös szalag azonban határozottan *nem* láthatatlan, ami azt jelenti, hogy...

Már nem a halandók világában vagyok.

Mintha olvasna a gondolataimban, a szalag ránt egyet rajtam. Valaki – *valami* – húz a másik oldalról, a ködön át.

A félelem igyekszik erőt venni rajtam, makacs fejrázással szabadulok meg tőle. A többi menyasszony is kibírta, nekem is muszáj, ha Sim Cshong méltó helyettese akarok lenni. A sárkány elfogadott, de amíg nem beszélek a Tengeristennel, nem tudhatom, hogy a falum igazán biztonságban van-e.

De legalább felkészültebb vagyok a többieknél, a kés és nagyanyám meséi felvérteztek.

A szalag megremeg a levegőben, int, hogy induljak. Lépek egyet, mire a szalag csillagokat szórva felfénylik a tenyeremen. A kést a kabátom zsebébe dugom, és elindulok a tejfehér ködben.

Körülöttem mozdulatlan, néma a világ. Mezítláb csoszsanok a sima padlódeszkákon. Kinyújtott kezem valami keménybe ütközik, egy korlát az. Egy híd lehet alattam. Az út enyhén lejteni kezd, és macskaköves utcákra vezet.

Itt már sűrűbb a levegő, melegebb is, és ínycsiklandozó illatokkal teli. A ködből kizökken a sora tűnik fel. A legközelebbire bambuszpárolókban gőzgombócokat halmoztak. Egy másikra sós halakat aggattak a farkuknál fogva. Egy harmadikat édességekkel raktak meg, édes gesztenyével, cukros-fahéjas palacsintával. Egyik kocsi mellett sem áll senki. Nincsenek árusok.

Hunyorogni kezdek, próbálom kivenni a sötétebb alakzatokat, de minden árnyék egy újabb kocsinak bizonyul, egész hosszú sor van belőlük, belevesznek a ködbe.

A kocsik után egy hosszú sikátorba érek, két oldalán éttermekkel. A nyitott ajtókon kiszáll a tűzhelyek füstje. A legközelebbibe bekukkantok: terített asztalokat látok, kis rizsesztálkákkal és hatalmas, sült baromfival és hallal megrakott tálakkal. Élénk színű párnák hevernek az asztalok körül, mintha a mulatozók néhány perccel korábban még kényelmesen ülve falatozgattak volna. A bejáratnál szandálok és papucskok sorakoznak szép rendben. A vendégek bementek, és nem jöttek ki.

Elhúzódok az ajtótól. Gazdátlan kocsik. Szakács nélkül működő tűzhelyek. Cipők emberek nélkül.

Egy szellemváros.

A nyakam bőrét halk nevetés borzolja. Hirtelen megfordulok, de senki sincs ott. Mégis úgy érzem, mintha szemek tapadnának rám, láthatatlanul, éberen.

Miféle hely ez? Nem hasonlít a Tengeristen városára, amiről a nagyanyám mesélt, abban a városban a szellemek és a kisebb istenek ünnepelni gyűlnek össze. A köd köpenyként borul a vidékre, elhalványítja a látványt és a hangokat. Rövid, íves hidakon és elhagyatott utcákon kelek át, minden színtelen és fakó körülöttem, kivéve a szalagot, ami szemképráztatóan ragyog, ahogy átszeli a ködöt.

Hogyan érezték magukat a Tengeristen menyasszonyai, akik egy szalag irányításával keltek át a köd birodalmán? Sokan jártak már itt előttem.

Például Soza, akinek kedves tekintetét olyan sötét pillák árnyékkolták, mintha vastag koromréteggel festette volna meg őket. Aztán

Vol, aki magas volt, mint egy férfi, erős, szép vonású, nevetős. És Hjeri, aki átúsza a Nagy Folyót kétszer is, és aki több száz szívet öszszetört, amikor elindult, hogy összeházasodjon a Tengeristennel.

Szoa. Vol. Hjeri. *Mina*.

Az én nevem eltörpül ezek mellett a nagyszerű lányok mellett. Messziről érkeztek, hogy hozzámenjenek a Tengeristenhez, a fővároshoz közelebb eső falvakból jöttek, sőt, Vol egyenesen a fővárosból. Ezek a lányok maguktól sohasem jöttek volna el a mi eldugott falunkba, az csak egy olyan életben fordulhatott elő, amelyik rákényszerítette őket, hogy a sajátjukat feladják. Ezek a lányok, ezek a fiatal nők mind idősebbek voltak nálam: tizennyolc évesen lett belőlük menyasszony. Ugyanazt az utat járták be, mint most én.

Vajon idegesek voltak, féltek? Vagy a remény mindannyiukból bolondot csinált?

Óráknak tűnő kóborlás után befordulok egy sarkon, és kilépek egy széles sugárútra. A köd itt kevésbé sűrű. Most már látom, hova vezet a szalag. Végighúzódik a sugárúton, felmegy egy széles lépcsősoron, és eltűnik egy vaskos, vörös-arany kapu nyitott ajtaja mögött. Díszes oszlopaival és aranyozott tetejével ez nem lehet más, mint a Tengeristen palotája.

Sietni kezdek. A szalag szikrázik és zúg, mintha érezné, hogy közeledem a célhoz.

Fellépek az első, majd a második lépcsőfokra. Már átlépnék a kapun, amikor meghallok egy hangot. Csengő csilingelt, olyan halkán, hogy ha a világ nem borul ilyen némaságba, meg sem hallom. Balról jött, a lépcső alja, az utcák labirintusa felől. Legidősebb bátyám, Szong szerint minden szélcseggőnek ugyanolyan hangja van. Szerintem meg nem elég türelmes ahhoz, hogy meghallgassa őket. Más

az, amikor a bronzgömbök a kagylóhéjakhoz érnek, és más, amikor a bádóg rézcsengettyűkhöz ütődik. A szél is szeszélyes. Amikor dühös, a csengettyűk éles, metsző hangot adnak ki. Amikor boldog, vidáman táncolva csilingelnek.

Ez a hang azonban más. Halk. Melankolikus.

Lelépek a lépcsőről. A szalag nem áll ellen, megnyúlik, követ.

A nagyanyám hangját hallom a fülemben. *A szellemek világában szabályok vannak, Mina. Jól válaszsd meg, melyiket szeged meg!*

Oka van annak, hogy ez a város ködbe burkolózik. Oka van annak, hogy csak a sors szalagjával járhatok benne. De a csengőszó a közelben hangzott fel, és az az igazság, hogy *hallottam* már korábban is.

A hang a sugárúton át egy boltocska bejáratához vezet. Félretolom a durva szövésű függönyt, belépek, és elakad a lélegzetem a csodás látványtól. A bolt tele van szélcsengővel, több száz is akad. Beterítik a falakat, és könnycseppekként függnek a mennyezetről. Vannak közöttük kicsi, kerek díszek, kagylóból, makkból, vannak bádogcsillagok, és nagyobb, vízesésként leomló, aranycsengettyűs darabok.

A boltban, csakúgy, mint a fehér ködben, nem mozdul a levegő.

Pedig megesküdnék rá, hogy hallottam a hangot. A szemem a hátsó falra tapad, ahol egy rés közepén egyetlen szélcsengő lóg. Egy csillag, egy hold, és egy rézcsengő, vékony bambuszsinóron. Elég egyszerű tákolmány.

Azonnal felismerem.

A csillagot én faragtam ki uszadék fából, a hold egy gyönyörű fehér kagyló, amit a tengerparton találtam.

A csengőt egy vándorkereskedőtől vettem, addig nyúztam, amíg minden egyes darabot meg nem szólaltatott, egyiket a másik után. Addig nem nyugodtam, amíg a tökéletes hangra rá nem bukkantam.

Egy egész hétig készítettem a szélcsengőt. Az unokahúgom bölcsője fölé akartam akasztani, hogy hallhassa a szelet.

De túl korán született. Ha ősszel jött volna a világra, túlélhette volna. De mindenki tudja, hogy azok a gyerekek, akik a viharok alatt születnek, nem élnek tovább egyetlen lélegzetvételnél.

Szong teljesen összetört.

Olyan dűhrohamot kaptam, amelyet se előtte, se azóta; fogtam a szélcsengőt, és a falun kívül a szikláknál a mélybe dobtam. Láttam, amint lezuhant és széttört. Utoljára a csengőt pillantottam meg, darabokban volt, amelyeket magával vitt a tengerár.

Körülöttem minden kis harang megszólalt – valahogy megmozdultak az álló levegőben –, az egész boltot kakofón csörömpölés töltötte meg.

Ha szél nélkül szólal meg a szélcsengő, szellemek járnak a közelben.

Kimegyek a boltból, a csengők hangja eltompul a fülemben. Ha itt szellemek vannak, és láthatatlanul figyelnek, mit látnak, amikor rám pillantanak?

Gyorsan lépkedek. Hosszú az éjszaka, a szalagnak pedig érzem a súlyát a kezemen. A kapu mögött egyik pompás udvar követi a másikat. Körül sem nézek. Az ötödik után rohanni kezdek.

Belépek az utolsó kapun, felmegyek a kő lépcsőfokokon, benyitok a Tengeristen tróntermébe, csak ott torpanok meg zihálva.

Holdfény szűrődik át a szarufák között, sugarai megtörve világítanak a nagy csarnokban. Az alkonyi homályban vékonyabb a köd, de a kísérteties csend megmarad. Nem üdvözlöl szolgál hada. Nem állják el az utam örök. A végzet vörös fonala hullámozni kezd. Bíborvörösből mély vérvörösre vált. A csarnok végébe vezet, ahol az emelvényen álló trón mögött terjedelmes faliképen egy sárkány gyöngyöt kerget az égen át.

A trónon ül magába roskadva a Tengeristen, arcát beárnyékolja fenéges koronája. Gyönyörű kék díszruhát visel, hímzett ezüstsárkányok kúsznak fel a szöveten. A szalagom vége a bal kezére tekeredik.

Várom a felismerés szikráját a lelkemben.

A mítosz szerint a végzet vörös fonala köti az embert a sorsához. Néhányan úgy hiszik, hogy ahhoz a személyhez kapcsol, akire a szíved a legjobban vágyik.

A Tengeristen valamiképpen az én sorsomhoz kapcsolódik? Órá vágyik a szívem a legjobban? Éles fájdalmat érzek a mellkasomban, de nem a szerelem az.

Sötétebb, forróbb és végtelenül erős.

Gyűlölöm.

Közelebb lépek hozzá. Teszek még egy lépést. A szalagot tartó kezem a mellkasomhoz ér, és egy kés tűnik fel benne.

Milyen lenne a világ a Tengeristen nélkül? Ugyanúgy küzdenénk a viharokkal, amik a semmiből kelnek, hogy elpusztítsák a hajóinkat és vízbe fojtsák a földjeinket? Ugyanúgy szenvednénk szeretteink halálától, akiket az éhség és betegség ölt meg, mert a kisebb istenségek képtelenek, vagy nem *akarják* meghallani az imánkat, tartva a Tengeristen haragjától?

– Mi történne, ha most megölnélek téged?

A hangomat visszaverik a csarnok falai, és akkor jövök rá, hogy ezek az első szavak, amelyeket kimondtam, mióta megérkeztem a Tengeristen birodalmába.

És a gyűlöletről szólnak. A haragom csillapíthatatlan hullámokban tör rám.

– Megöllek, és elvágom a sorsunk kötelékét.

Vakmerő szavak ezek. Ki vagyok én, hogy dacoljak egy istennel? De olyan szörnyű fájdalom dúl bennem, hogy tudni akarom...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miért átkozol meg minket? Miért nézel félre, amikor könyörögünk és a segítségéért esedezünk? Miért hagytál el bennünket? – Fulladozva nyögöm ki az utolsó szavakat.

A trónon ülő alak nem válaszol. A fenséges korona úgy előrecsúszik, hogy árnyékot vet a szemére.

Megteszem az utolsó lépéseket az emelvény felé. Kinyúlok, és leveszem a koronát a Tengeristen fejéről. Kicsúszik a kezemből, és nagy puffanással a selyemszőnyegre esik.

Felemelem a fejem, hogy belenézhessek az istenek istenének arcába.

A Tengeristen...

Egy fiú. Annyi idős lehet, mint én.

A bőre sima, hibátlan. A haja a homlokába hull, és apró füle köré simul, az egyik cimpát aranytüskével szúrták át. Sötét, párás szempillája feltűnően hosszú, beárnyékolja az arcát. Látom, hogy nyílik a szája, és halkán kifújja a levegőt.

Alszik...

Megmarkolom a kést. Nem tudom, mire számítottam, de *erre* nem, erre a fiúra nem, aki annyira... emberi, hogy akár a szomszédom vagy barátom lehetne. Könnycsepp gurul végig az arcán, megakad az ajkánál, majd az állán keresztül a nyakán is lekúszik.

– Miért sírsz? – morgok. – Azt hiszed, hogy a könnyeid meghatnak?

Érzem, hogy *így* van. Én nem vagyok olyan, mint Csun, akinek gyengéd a szíve. Én tudok makacs és kegyetlen is lenni. Keserű és bosszúszomjas. Azt szeretném, ha egyszerre éreznék mindent, hiszen ezért vagyok bátor. Ezek szítják a *haragomat*. Nem érdemlem meg, hogy dühös legyek azok után, amit a falummal, a családommal tett?

De a Tengeristen arckifejezése pont olyan, mint Sim Cshongé a hajón. Olyan magányos, és olyan mély, elviselhetetlen bánattal teli.